

29

חתיכת השמיים שהציצה מבעד לחלון היתה כהה למדי. חצי ירח היה מודבק עליה, סביבו הילה לבנבנה. יוכבד מצמצה מול הירח, מנסה להיזכר מה גרם לה להתעורר בשעה זו של הלילה.

אוי. היא חלמה שהיא עומדת בתחנת אוטובוס ומסתכלת באלבום התמונות של ישראל. אלישע התקרב אליה. בחלום הוא היה תינוק, תינוק מגודל. ואז הגיעה מכונית שחורה משחור. יוכבד התכווצה כשנזכרה בה. הנהג שלה הוציא מהחלון יד שרירית, תפס את אלישע ומשך אותו פנימה לתוך הרכב. היא לא ראתה את פניו של הנהג, רק זרועו עמדה מול עיניה. אלישע צעק: 'אבא, אבא!' אבל הרכב נסע.

והיא לא רדפה אחריו. רק דפדפה לעמוד הבא באלבום.

כעת, כשהתעוררה שטופת זיעה, כעסה על עצמה. הילד שלה נחטף מול עיניה, ומה עניין אותה? אלבום התמונות של ישראל!

איפה אלישע נמצא? כמה זמן לא יצר קשר? מעולם לא היה ביניהם נתק כה ארוך. אפילו כשלמד בישיבה היה מקפיד להתקשר הביתה מדי ערב.

לבה פעם במהירות. לא, איך לא חשבה על כך. אלישע לא ניתק קשר. משהו גרוע קרה, היא בטוחה בכך.

דלת הבית נפתחה. היא קפצה ממקומה בבהלה - כשנזכרה שזו השעה שבה דניאל, בעלה, מגיע מכולל חצות ברשב"י.

"דניאל, לא, לא. אני אומרת לך: אלישע לא התנתק. אני מכירה אותו". קולה נשבר. היא פרצה בבכי. "הוא חטוף, הוא שבוי, הוא זרוק במרתף חשוך, קשור ומעונה. אנחנו צריכים לחפש אותו!" דניאל נעצר ופניו התכסו בעתה. "מה קרה? שמעת משהו?"

"חלמתי. אני יודעת".

"חלמת??? יוכבד לא היתה אשת חלומות.

"כן. אבל זה לא היה סתם חלום. היתה בו אמת, אני מרגישה. בוא נעשה משהו. נתקשר למשטרה, לידידים, להצלה, לזק"א. הזנחנו אותו עד היום, לפחות עכשיו נתפוס את עצמנו. לעולם לא אסלח לעצמי על שהזנחתי את הבן שלי בשעה קשה". יוכבד פרצה בבכי. "מסכן, ואני עוד כעסתי עליו".

דניאל נכנס למטבח והדליק את הקומקום. הוא חיפש בארון את ספל הזכוכית הגדול והניח בתוכו תמצית קמומיל. פעם יוכבד סיפרה לו שיש לקמומיל השפעה מרגיעה. חזר לסלון, ומצא את יוכבד צועדת בו הלוך ושוב.

"יוכבד, בואי תברכי, תשתי. מה בדיוק חלמת?"

"זה לא משנה, באמת לא משנה. החלום רק הזכיר לי שאלישע נעלם ושאנחנו לא מחפשים אותו. כעסתי עליו במקום לדאוג, בזמן שהוא סובל ממכות ועינויים; לא רוצה לדבר על דברים גרועים יותר. די, אני מתקשרת למשטרה."

"אין טעם להתקשר למשטרה", ניסה דניאל, אך היא כבר הקישה על הספרות והמתינה למענה. משנענתה, דיברה במהירות לתוך הפומית: "שלום. כן, הבן שלי נעלם. גיל? מה משנה הגיל? כן, הוא עבר את גיל שמונה עשרה, עבר גם את גיל שלושים. מה? בטח שהוא נורמלי. נורמלי לגמרי. כן, עכשיו הוא גר בבית. כלומר - עכשיו לא, ברור. התכוונתי שהוא גר בבית לפני שהוא נעלם. רבנו? מה פתאום שנריב. אבל רגע, למה כל השאלות האלה?" קולה של יוכבד נשבר. "תביני שאני דואגת מאוד, זה לא הזמן להציק לנו".

המוקדנית אמרה משהו, יוכבד הקשיבה ואחר קראה בכעס: "מה? שנגיע בבוקר לתחנת המשטרה? ומה יהיה עד הבוקר? אני מתחננת אלייך. בשעה-שעתיים יכולים לקרות דברים ממש גרועים... לא, לא טוב בכלל". יוכבד ניתקה את השיחה.

"היא לא מוכנה לעזור", עדכנה את בעלה בקול בוכים.

"יוכבד", ניסה דניאל, "למה את מבוהלת כל כך? אולי בכל זאת תספרי לי את החלום? זה ישחרר אותך".

"מה ישחרר, מי ביקש להשתחרר. אני דואגת. דואגת!"

דניאל ניגש לחלון. מה קרה ליוכבד? ואולי... אולי היא צודקת? הם נמצאים כעת בשלושת השבועות, בין המצרים. ימים שצריך לנהוג בהם בזהירות מיוחדת. אולי באמת אלישע נמצא במצב מסוכן?

תמונות ישנות הבהבו בעיני רוחו. אלישע פעוט שמנמן. ילד בגן. עולה לכיתה א'. כתר על ראשו במסיבת החומש. התרגשות מדבקת בסיום מסכת הראשון בכיתה ז'.

תמיד חש כלפי אלישע אהבה. הרגיש אותו והבין ללבו. האם משהו השתבש במצפון האבהי שלו? אחרי הכל, הוא לא באמת אבא שלו.

"אתה יודע מה אני קולטת פתאום?" קולה של יוכבד נרגע קצת. "הוא נכנס לרכב וצעק: אבא, אבא! למה לא אמא? למי הוא התכוון, אליך? ולאן הוא נסע? ואתה יודע, לא הרגשתי שהוא מתנגד מספיק לאיש שהכניס אותו פנימה".

דניאל שתק. פתרון חלומות לא היה הצד החזק שלו.

"בבוקר נלך למשטרה ונתקשר לכל מי שיכול לעזור. אולי נשכור חוקר פרטי", אמרה כעת יוכבד, קולה רגוע יותר. "עכשיו אני אתפלל עליו".

"זו העזרה הגדולה ביותר שאת יכולה להעניק לו", הסכים דניאל. "תפילת אם".

